

Kapitola 13

Radica 20Q. Říjen 2016

Bob křižoval nazdařbůh ulicemi. Vypnul playlist. Lezl mu už na nervy, protože písničky se stejně jako on sám opakovaly pořád dokolečka. Rádio měl naladěné na stanici, kde hráli heavy rock, a zpěvák ze sebe právě chrлил typická vyprázdněná, agresivní klišé. Tentokrát o chláp-kovi, kterého opustila ženská. Jezdí ulicí, je nadrženy jako čokl, vypálil by dům, kdyby mu přišel do cesty, ženskou chytne pod krkem a zmaluje jí ksicht.

„Tak to byl Ted Nugent a jeho *Stranglehold*,“ pronesl moderátor klasickým heavyrockovým chraplákem. „A těš-te se, lidi, za čtyři dny začíná každoroční konference NRA tady v našem Minneapolisu a Ted Nugent bude u toho!“

„Společně s osmdesáti tisíci dalšími lidmi,“ doplnil ho kolega. „Když si vzpomenu na ty přísné zákony o držení zbraní, co máme, považuju za velkorysé, že NRA pořádá konferenci tady, v jiných státech si totiž člověk může koupit aspoň kulomet!“

Smích.

„Mimochodem, v programu čtu, že se budou konat semináře, setkání, ukázky střelby a výstava zbraní. Co ty na to, Phile, myslíš, že ukázkou střelby si vezme na starost Kevin Patterson?“

„To doufám, že ne, Otisi. Nicméně v pátek náš drahý starosta Kevin Patterson osobně konferenci zahájí na

U.S. Bank Stadium. Pokud si chcete koupit lístek, doporučujeme...”

Bob rádio vypnul. Nadechl se. A cosi ho napadlo. Že kdyby teď sešlápl plyn až k podlaze, počkal, dokud ručička na tachometru nevylétne ke stovce, a zavřel oči, do nového dne by se už neprobudil. Tu myšlenku zaplašil, přesto jím otrásla. Pochopitelně ho nenapadlo poprvé, že by mohl spáchat sebevraždu, ovšem poprvé ho ta myšlenka hned nevydělala, naopak mu připadala skoro lákavá. Ale dobrá, každopádně ho vydělalo, že ho to nevydělalo. Narovnal se. Usoudil, že se musí nějak zabavit. Ta barmanka měla pravdu. Potřebuje změnu.

Natáhl ruku a rádio zase zapnul.

Snažil se soustředit. Tomas Gomez. Jeho byt. Proč ho nedokáže pustit z hlavy? Něco v něm zahlédl, něco, co si jeho podvědomí zapamatovalo, ale co ne a ne vyplout na povrch? Procházel si v duchu jednotlivé položky. Pohovka. Skříň. Injekční stříkačka. Koupelna. Kočka. Sousedé. Ne, nic z toho. Že by pach? Interiér? Ne, ani to ne, problémem byl spíš... celek. Nebo prázdnota. Něco mu připomínala. Ale co?

Když se Bob šinul tichými nočními ulicemi Phillipsu, ukazovaly hodiny už po jedné. Míjel jednopatrové domky. Některé byly na spadnutí, některé měly okna zatlučená prkny, jiné však byly dobře udržované, čerstvě natřené, obehnané bílými plaňkovými ploty a opatřené cedulkou s nápisem *We care*. Makléři, kteří se snažili zdejší domy prodat lidem odjinud, s oblibou tvrdili, že Phillips leží blízko centra, nachází se v něm spousta parků a patří k etnicky nejdiverzifikovanějším čtvrtím, protože tu žijí přistěhovalci ze všech koutů světa. Neprozrazovali však, že Phillips je nejchudší a kriminalitou nejvíc zatížená čtvrť, že tu probíhají války gangů, že po západu slunce se tady do parků nikdo neodvažuje a že na Bloomington